

ถึง... คนที่ (เคย) รัก
ปฐวีรัตน์ ข โลธร

ยิ้มเศร้าเศร้าวันวานแทนการทัก
ถ้าซึ่งนั้จะยอมให้ได้เพียงเพื่อน
นับวันแต่เห็นห่างและลางเลือน
แววกลบเคลื่อนแห่นหวงแววห่วงใย

ไม่เคยคิดฝากย้าคำว่าง้อ
เราท้อสำหรับฝันโลกวันใหม่
ทุกข์และทนหม่นร้าวเกินก้าวไกล
เก็บหัวใจเพียงแต่แค้นนี้

เราเขียนถึงเพื่อส่งครั้งสุดท้าย
มิได้หมายมีใครในที่นี้
อาจจะรักหรือหวังถ้า... บางที
กับคนที่แม้ไม่ถึงครึ่งเคยรัก

ไร้คุณค่าการรอเกินก่อสร้าง
พบเพื่อผ่านถือเป็นผู้เคยรู้จัก
มาเจอกันตรงจุดที่หยุดพัก
ซึ่งสลักเพียงผลอใจให้ผูกพัน

ข่าวที่เรารับรู้ว่ายู่สุข
แอบซ่อนซุกไหวนวามในความหวาน
จะให้มีคนใหม่อย่างไรกัน
เมื่อเรามันรักใคร... ได้คนเดียว